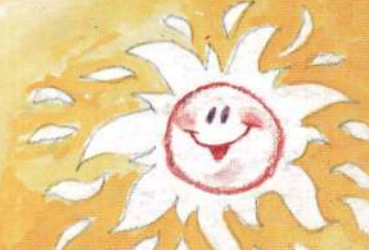
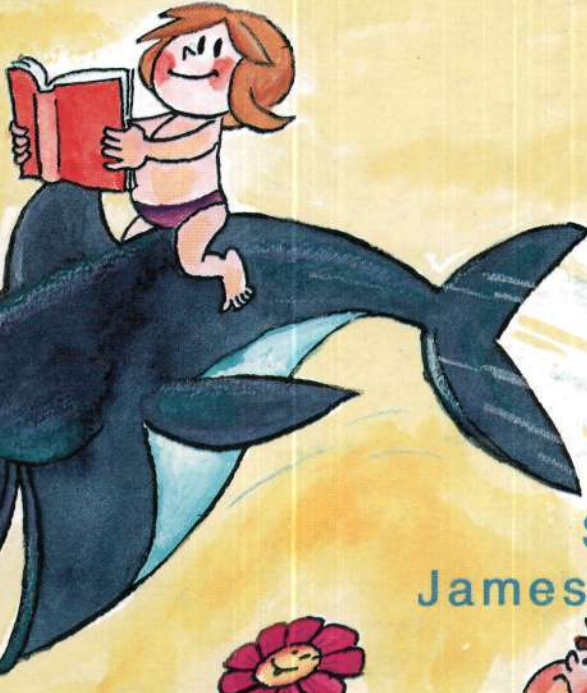

KIRMIZIFORE

ISSN 1300-3291

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 45
Temmuz 1995

Gülten Karlı
Nuran Turan
Belin Yakıcıer
Cengiz Bektaş
Aslı Niyazioğlu
Suhan Hatipoğlu
James Oliver Curwood

MIS
TİK

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli.
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ç o c u k l a r ı ı ç i n e d e b i y a t d e r g i s i

Sayı: 45

Temmuz 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 80.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 900.000 TL.

Taahhütlü: 1.140.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

*

Filmler: Reprograf (511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (5181832)

İç Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Kapak Baskısı: Yenilik Basımevi (243 55 72)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

*

ISSN 1300-3291

Kapak: Mistik

Merhaba!

Ünlü mimar ve yazar **Cengiz Bektaş** daha önce Havuzun Konukları adlı öyküsüyle dergimize konuk olmuştu. Şimdi de **Çağıl Nasıl Mavi Oldu?** adlı romanını dört bölüm halinde sizlere sunacağız.

Suhan Hatipoğlu ise daha önce **Siz Hiç Bin Elli Yaşındaki Bir Ağaca Dokundunuz mu?** adlı öyküsüyle 18. sayımızda bizimleydi. Bu kez bir tatil öyküsü, daha doğrusu bir **Tatil Sözleşmesi**'yle sayfalarımızda.

Kırmızıfare'nin en önemli özelliklerinden birinin de yeni yazarları yayımlamak olduğunu bilirsiniz. Yepyeni, ama hiç de acemi olmayan bir yazarımız **Gülten Karlı** yıldızlı öyküsüyle bu sayımızda sizleri selamlıyor.

Nuran Turan, Kemalettin Tuğcu ile başladığı röportajını Gülten Dayıoğlu ile sürdürüyor. İlerki sayılarımızda başka ünlüleri de sayfalarımıza getirecek.

Gördüğünüz gibi Kırmızıfare yazarları çalışıp duruyor. Oysa Fındıkfaresi'nin yazarlarından ses yok. Nerde öyküleriniz, şiirleriniz, mektuplarınız?

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Fatih Erdoğan

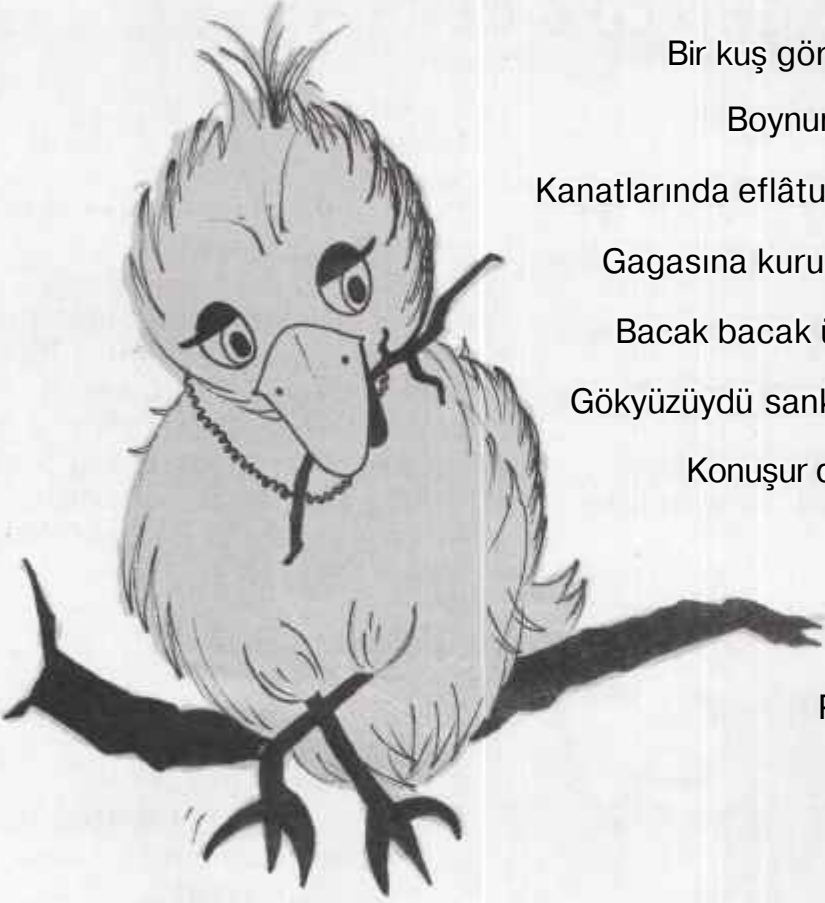
Kuş.....	Pelin Yakıcıer	3
Çağıl Nasıl Mavi Oldu.....	Cengiz Bektaş	4
Güken Dayıoğlu İle Bir Gün....	Nuran Turan	10
Peşisıra.....	Aslı Niyazioğlu	11
Ayı.....	James Oliver Curwood	17
Yıldızları Satıyoruz.....	Gülten Karlı	23
Tatil Sözleşmesi.....	Suhan Hatipoğlu	28
Bir Kitap Bir Yazar.....	Selma Erdoğan	32

K U Ŗ

Bir kuş gördüm rüyamda
Boynunda altın zincir
Kanatlarında eflâton tüyleri vardı.
Gagasına kuru bir dal takmış
Bacak bacak üstüne almıştı.
Gkyzyd sanki her bir gözü
Konuşur diye bekledim.
tt!..

3

Pelin YAKICIER

Resim: Pelin YAKICIER

ÇAĞIL NASIL MAVİ OLDU? CENGİZ BEKTAŞ

ÇAĞIL'IN YÜREĞİ HOP ETMİŞTİ

Çağıl'ın babası günlerdir bir türküyü mırıldanıyordu. Evde, işte, yolda durup dururken başlıyordu:

*Altı üstü içi dışı yolu yolcusu
mavi*

4 Çağıl bir gün dayanamamış sormuştu.

"Baba yol
nasıl
mavi
olur,

yolcu nasıl mavi olur?"

Babası neşe içinde karşılık vermişti:

"Bu yaz sen de öğreneceksin bunu... Bu yaz seni de götüreceğim mavi yolculuğa. Bir kişinin nasıl mavi olacağını yaşayarak öğreneceksin. Kişi bir kez mavi oldu mu, onun bütün yolları da mavi olur..."

Çağıl'ın yüreği sevinçten hop etmişti... Demek babası onu o yıl mavi yolculuğa götürecekti.

DÜRBÜN SORUMLUSU

Aradan birkaç gün geçti. Bir akşam Çağıl'ların evine konuklar geldi. Çoğunu tanıyordu Çağıl. Hep birlikte yenildi içildi...

Derken ortaya bir Türkiye haritası çıktı. Çağıl'ın babası sordu:

"Dostlar, bu yıl mavi yolculuğu nereye yapalım? Nereden başlayalım, nerelere uğrayalım, nerede

bitirelim? Herkes düşüncesini
söylesin..." Bütün katılanlar
birer birer önerilerini
söylediler: Kimilerinininki
birbirine uydu.
Kimilerinininki aykırı
düştü. Pek güzel
tartıştılar. Önceki
yolculuklardan anılar da
aktarılıyordu ikide bir.
Kimi gülünçlü olaylar hep
birlikte anımsanıyor,
kahkahalarla
gülünüyordu. İçlerinden
biri bir türküyü başlıyordu
arada... Hemen hepsi ona
katılıveriyorlardı:

*"Çökertmeden çıktım da
halilim aman başım
selamet"*

Sonunda yolu çizdiler...

O yıl, eylül ayının
başında, Marmaris'ten yola
çıkılacaktı. Doğuya doğru
gidilecekti. Dalyan'a
uğranılacak, Fethiye Körfezi'ne
girilecekti. Yolculuğu
Fethiye'de bitireceklerdi.

Uğranılacak yerler de kabaca
belirlendi. Her akşam limanlık
bir yerde demir atacaklardı...
Her belirlenen yer için biri
atılıyordu: "Orayı ben
anlatacağım!"

Böylece katılacak her kişi,
yolun bir bölümüyle ilgili
bütün bilgileri toplamak
ödevini üstlendi. Yolculuğun o
bölümüne gelindiğinde her

soruyu o yanıtlayacaktı:

"Burası neresi?"

"Karadan yolu var mı?"

"Köyde kaç kişi oturuyor?"

"Ne işle uğraşıyorlar?"

"Ne zaman kurulmuş
burası?"

"Çevrede eskiden kalma bir
ören yeri, bir tarihsel yapıt var
mı?"

Daha geziye altı ay vardı.
Yeterli süre sayılırdı. Sorumlu
olan kişi, kendi bölümüyle
ilgili her şeyi öğrenmeliydi.
Gerekirse kitaplar da
getirmeliydi geziye...

Biri atıldı: "Kitaplık

sorumlusu ben olmak istiyorum."

Bir başkası: "Harita sorumluluğunu ben üstlenebilir miyim?" diye sordu ortalığa...

Özden: "Sağlık dolabı benim işim!" dedi.

Çağıl buna hiç şaşmadı... Çünkü Özden teyze doktordu. Müzik sorumlusu, ortalığın düzeni, temizlik sorumlusu, günlük tutma işinin sorumlusu, daha başka sorumlular da bir bir belirlendi...

"Bu iş bitti" diye düşünüyordu herkes...

İşte o sırada Çağıl'ın babası söz aldı:

"Bir sorumlu daha gerekiyor. Dürbün sorumlusu. Dürbün aranınca yerinde bulunmasından, başına bir iş gelmemesinden sorumlu olacak biri... Ben bu iş için Çağıl'ı öneriyorum."

Herkes şaşırdı. Çağıl'a dönüp baktılar. Onun yüzü kızarmıştı. Ama gözleri pırıltılar saçıyordu. Sanki işte o anda herkes birden ayrımına vardı. Çağıl artık büyümüşü. Ortaokula başlamıştı. Kimi sorunlarını kendi çözümleyebilecek yaşa gelmişti. Kendini korumayı da öğrenmiş olmalıydı.

Hep, "Aramıza bir-iki çocuk

alalım. Çekirdekten yetiştirelim. Bir gün mavi yolculukları onlar sürdürsün demezler miydi?"

İşte Çağıl tam buna uygun olanlardan biriydi...

Onların ne diyeceklerini beklerken, Çağıl'ın yüreği gümbür gümbür atıyordu. Konuklar hep bir ağızdan nerdeyse haykırdılar:

"Uygun! Çağıl dürbün sorumlusu olsun!"

Çağıl mutluluktan gökte, bulutların üzerinde uçtuğunu sandı birden.

HOŞGELDİN JÜLYET

Mavi yolcular o ilk toplantıdan sonra hemen her hafta bir evde buluştular. Herkes yolla ilgili topladığı bilgileri aktarıyordu. Toplanan bilgilere göre izlencelerinde ufak tefek değişiklikler yapılıyordu. Kimi kez bir yörenin, bir konunun uzmanı çağırılmış oluyordu. Ondan bilgiler alınıyordu.

Bir toplantıya umulmadık bir konuk katıldı. Orta yaşın üzerinde bir hanımdı... İncecikti, bakımlıydı, Fransızdı... İşi de arkeolojyidi. Üniversitede öğretim görevlisiydi. Adı Jülyet'ti. Jülyet toplantının sonuna

doğru bekleneni açıkladı. Toplantıya gelişinin nedeni mavi yolculuğa katılmak istemesiydi. Soruyordu: "Katılabilir miydi?"

Kısa bir suskunluk oldu. Sonra biri konuşmaya başladı: "Yolculuğumuza

katılmanızdan mutluluk duyarız. Ama size zor gelebilir... Bizim teknede bir yaşama biçimimiz var. Her gün sırayla iki kişi mutfak nöbetçisi olur. Sabah, öğle, akşam sofralarını onlar kurar kaldırırlar. Yemekleri pişirirler, bulaşıkları yıkarlar. O gün başkaları ellerini hiç bu işlere sürmezler. Temizlik işleri de böyle... Tuvaletin kullanılmasından, sofra düzenimize, kimi ilkelerimiz vardır. Küçük bir yerde toplu yaşamak kolay değildir.

Çağıl ne diyecek diye Jülyet'in yüzüne bakıyordu.

Jülyet: "Ben de öğrenirim, size uyarım!" dedi.

Herkes birbirine bakıştı. Tekneye bir kişi daha alınıp alınamayacağı konuşuldu. Sonunda Jülyet'e, "Aramıza hoş geldin!" dediler.

Sonra da sözü bir o, bir öteki alarak anlattılar... Çok az eşya almalıydı yanına... Bir uyku tulumu olmalıydı. Yiyecek içecek hep birlikte alınacaktı. Kumanya sorumluları

listelerini yapmışlardı bile... Oltalar teknede vardı. Mayo unutulmayacaktı elbette... Ne olur ne olmaz bir kazak alınmalıydı... Havlu, diş fırçası falan filan... Jülyet'in fotoğraf makinası olduğundan kimsenin kuşkusu yoktu.

MAVİ YOLCULUK BAŞLIYOR

Çağıl hep mavi yolculuğu düşünüyordu. Babasına sorular soruyordu. Akşamları yatağına yattığında gözlerini kapatınca masmavi sular görüyordu. Gece düşlerine, yelkenlerini açmış bir tekne giriyordu. Sınıfını başarıyla geçti. Yazın ilk aylarını zor atlattı. Sonunda beklenen gün geldi.

Okulların açılmasına iki hafta kala bir akşam annesi, babasıyla yol çantalarını sırtladılar. Öteki mavi yolcularla birlikte, otobüsle yola çıktılar. Ertesi günü erkenden Marmaris'e vardılar. Varır varmaz da limana koştular. Daha beş yüz metre uzaktan babası zıplamaya başladı: "İşte *Hürriyet* orada! Bakın Ali Kaptan arkada!..."

Hürriyet yolculuğa çıkacakları teknenin adıydı. *Hürriyet* apaktı...

Neredeyse koşa koşa

teknenin yanına bir solukta vardılar. Ali Kaptan'ın saçları da apaktı. Yaşı seksene yakın olmalıydı... Çağıl'ı görünce:

"Sen Çağıl mısın? Yoksa sen de mi mavi yolculuğa katılacaksın? Koskocaman olmuşsun... Sınıfını da geçmişindir elbette!.."

Çağıl bu sözlerden Ali Kaptan'ın da onun yolculuğa katılmasını onayladığını anladı. İçinden, "Ohh bunu da atlattık!" diye geçirdi.

Sarılın öpüşüldü... Özlem giderildi her şeyden önce. Sonra yavaş yavaş eşyalar kamaralara yerleştirildi.

Ali Kaptan'ın yardımcısı Ali Fuat Kaptan suları doldurmuştu, ama daha buzlan almamıştı. O hemen buzhaneye koştu... Kumanya sorumluları da çarşıya...

Ali Kaptan liman başkanlığına gidip gerekli izin belgelerini aldı...

Öğleye varmadan bütün eksikler giderilmişti.

Ali Fuat motoru çalıştırdı... Ali Kaptan dümene geçti. Tekneyi iskeleye bağlayan halatlar çözüldü. Demir alındı. Herkes güvertedeydi... Çağıl bir o yana bir bu yana koşuyor, hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyordu.

Çağıl'ın babası mavi yolculuk bayrağını direğe çekti. Herkes

çevresinde toplandı. Kuğu gibi süzülerek Marmaris'ten çıkmakta olan tekneden bir türkü yükseldi.

İnsan elinden eline teknemiz iz sürecek

Altı üstü içi dışı yolu yolcusu mavi

Çağıl'ın yüreği kıpır kıpırdı. Herkesi, bir bir sarılıp öpmek geliyordu içinden... Kendisini tutmasa öyle de yapacaktı.

BU İŞ YERİNDE GREV VAR!

Hürriyet teknesi Numara adası burnunu döndü. Kıyıyı pek izlemeden doğru Köyceğiz'e yönlendi.

Babası mutfağa inmişti. Az sonra Çağıl'ı da çağırdı: "Bu gün nöbet bizim. Ben yemeği yapacağım. Barbaros salatayı yapacak, ekmeği kesecek. Sen de sofrayı kuracaksın.

Hep böyle yaparmış babası... İlk mutfak nöbetine o girermiş. Böylece mavi yolculuğa ilk kez katılan bir iki kişi, nöbet tutma işinin nasıl olacağını onu göz ucuyla izleyerek öğrenirlermiş. Çağıl sorumluluk almanın kıvancını duyuyordu.

Çok geçmeden teknenin arka

güvertesinde koskoca bir sofra kurulmuştu. Mavi yolcular da iyice acıkmışlardı... Kediler gibi, sofranın çevresinde dolanıyorlardı. Tabaklar da ne güzel dizilmişlerdi. Salata bir renk cümbüşüydü... Doğanın renkleri... Herkes Çağıl'a takılıyordu: "Çağıl sen bu işi biliyormuşsun..."

Önce Ali Kaptan'a, Ali Fuat Kaptan'a yemekleri verildi. Sonra Çağıl'a, sonra hanımlara en sonra da beylere. Büyük bir aile gibi koskoca sofranın çevresinde toplanmak ne güzelmiş... Birbirine sevgiyle bakan kişilerin bir karavanadan yemek yemeleri ne hoşmuş.

Yemekten sonra Barbaros'la, babasıyla birlikte üçü sofrayı kaldırdılar. Zaten tabaklar iyice sıyrılmıştı. Ekmek artıran olmamıştı. Herkes yiyeceğince almıştı.

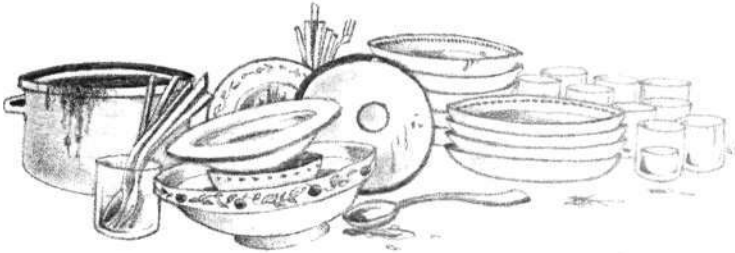
Sofrayı kurmak, herkese bir şeyler sunmak gerçekten çok güzel bir duyguydu. Ama su

bulaşık işi...

Çağıl babasına sordu: "Bulaşığı da biz mi yıkayacağız?"

Babası gülerek karşılık verdi: "Elbette? Bugün nöbetçi biziz..."

Bulaşık işi çoğu kişiye zor gelir. Bunun şakaları da yapılır aramızda. Bir mavi yolculukta, ünlü yontucu Sadi Çalık iş bulaşığa gelince önceden yaptırdığı kolsuz bir ak gömleği sırtına geçirip çıkmış ortalığa. Gömleğin göğsünde, "Bu iş yerinde grev vardır!" yazılıymış. Herkes kırılıyormuş gülmekten... Ama onun grevine aldırın olmamış... Bu kez de tabakları bir kovaya doldurup hızla giden teknenin ardından denize sallamış. Sözüm ona kolayca yıkayacak... Öteki yolcular hem gülüyor hem de karşı çıkıyorlarmış. Bakmış olmayacak, bulaşığı yıkamış güzelce...

GÜLTEN DAYIOĞLU'YLA BİRGÜN

Nuran Turan

Gülten Dayıoğlu'yla birlikte bir gün geçirmeye karar verdiğimizde bilseniz o günü nasıl tekledim. Onu daha yakından tanımayı gerçekten çok istiyordum. Kolay değil, benim yıllar sonra bir cesaretle girdiğim masal dünyasında o çok çok önceden taht kurmuştu. Üstelik de teni en candan yüreklendirenlerden biriydi.

İkimizin de yakın dostu Leylâ Korukçuyla birlikte daha önceden kararlaştırdığımız yerde buluştuk. Birbirlerini yıllar önceden tanıyan bu iki komşu teni unutarak uzun bir sohbe daldılar. Bilseniz ne hoş uzun bir söyleşiye tanık oldum. Kimlerden, nelerden konuşmadılar ki... Leylâ Hanım'ın Gülten Ablası; uzun uzun tanıdıklarının halini hatırını sorup bilgi aldı. Ben de onlarla birlikte eski günlere dönüp mutlu anılarda yaşadım. Davranışları o kadar içten o kadar sevecendi ki; bütün çocukların onu neden o kadar çok sevdiği anlaşılıyordu

Sıra günümüze gelip de iki yetişkin oğlundan, hele hele torunu Ece'den söz ederken gözlerindeki parıltıyı görmeliydiniz. Daha Ece ortada yokken başlattığı ECE - YÜCE dizisinin gerçekleşen kahramanıydı torunu ECE. EcE'nin varlığının onu ne denli mutlu ettiğini yakından görmek çok hoştu doğrusu.

Öyküleri yazarken nelerden esinlendiğini sordüğümde:

"Çocuklarla devamlı birlikte yaşıyorum. Öğretmenlik günlerimin verdiği tecrübeyle onlarla çok yakın iletişim kuruyorum. Çocuklara kapım açık. Bir romanı yazarken eve en az iki yüz çocuk gelip gitti. Onlarla paylaşacak öyle çok şey buluyorum ki..."

"Peki eşiniz bu durumdan yakınmıyor mu?"

"Hayır eşim hiçbir zaman beni engellemedi. Yalnız bazen televizyon seyrederken bile, "Gülten, Gülten, gene nerelerdesin" diye teni yanına çağırır. Bense ekranın içinde gördüğüm bir başka ekranda yeni bir öyküde yaşamaya başlamışım. Çocuklarla kaynaşıp, yitmişimdir."

peşisıra

Yazan: Aslı Niyazioğlu
Resiml.: Pınar Gerikalmaz

CASUS BAYKUŞ'u kimse tanımaz. Çünkü o iyi bir casustur. İşini çok iyi yapar. Bir sürü, bir sürü sahte kimliği vardır. Sahte adlar kullanır ve ve sahte çeklere sahte imzalar atar.

Tüm İnterpol, KGB, CIA casus baykuşun peşinden koşturur.

Herkes Casus Baykuş'u arar.

Onu bulur bulmaz, "Baş casusumuz olur musunuz?" diyeceklerdir. Ya da casusluk teşkilatını örgütlemesini, düzenlemesini, yönetmesini rica edeceklerdir. Hepsi bir diğerinden önce casus baykuşa ulaşabilmek için yarışır. Birbirlerini atlatmak için çeşitli casus numaraları uygularlar. Adım adım yaklaşırlar. Tam bir otelde kısırmışlardır ki,

ellerinden kaçıverir. Ve dünyanın bir başka köşesinde, bir başka sahte adla ortaya çıkana kadar kayıplara karışır.

İzine rastlanır rastlanmaz casus oyunu yine başlar. Karayip Adaları'nda mıymış? Ajanlar uçaklara doluşup Karayip Adaları'nın yolunu tutarlar. Tüm ünlü restoranlar, adanın saygıdeğer insanları araştırılır. Bir yerlerden bulunur, çevresi sarılır, tam... Bir helikopterle uzaklaşır Baykuş Casus. Arkasında öylece kalakalmıştır öteki casuslar. Çinli, Fransız, Amerikan ve Rus öylece bakarlar.

"Bu sefer de kolay atlattık," diye düşünür Baykuş Casus helikopterin penceresinden. Tekliflerden habersizdir. Nerden bilsin? Hep öteki casusların kötü olduğu öğretilmişti ona. Okuldayken (Yüksek Casus Okulu) derslerinde, uygulamalı çalışmalarda başka casuslara güvenmemesi gerektiğini anlatmışlardı. 'Kim kimin için çalışıyor belli olmaz, sen en iyisi yalnız çalış,' demişlerdi. O da en iyi öğrenciydi. Her söyleneni yapardı. Öteki casuslarla pek ilgilenmezdi. Yani arkadaşı değildiler. Sadece iş icabı görüşürdü. Ve ilişkilerinde çok dikkat ederdi. Onunla biraz fazlaca mı ilgilendiler? Hakkında fazla soru mu soruyorlar? Hemen kendini toparlar, ondan bilgi sızdırmamalarına dikkat ederdi. Çeşitli casusluk teşkilatlarından görevliler çevresinde belirtmeye başlayınca da onları şüpheyle karşılamıştı.

Ona sorarsanız şüphelerinde haklıydı. Dikkatli davranmak için sebepleri vardı. Şifrelerle oynayıp çeşitli telsiz hatlarını kontrol ettiği bir gün şöyle bir konuşma olmuştu kulağına:

"Herkes, herkes onun peşinde..."

"Casus Baykuş'tan bahsediyorsun değil mi?"

"Başka kim olabilir?"

"Bir yakalayabilirsek!"

Hat burada cızırtılarla kesilmişti. Ama birkaç kelime bile baykuşun tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Zavallı, o kadar korkmuştu ki, konuşmanın devamını arayacak hali kalmamıştı.

"Patron çok sevinir. Terfi ederiz. Bizim için de, onun için de iyi olur. Ne kadar yüklü bir maaş vermeye hazırlar ona biliyor musun?" demelerini kaçırdı. Sadece kapısının önünde dolaşan kara gözlüklü, takma bıyıklı, pardösülü adamlara kötü kötü bakmaya başladı. Ne zaman üzerine gelseler hemen kaçıyordu.

Öyle hemen korkan, çarçabuk panik olanlardan değildi. İşini soğukkanlılıkla yapardı.

Tüm dünyanın gözlerinin arkasında olduğuna inanmazdı. Herkesin onu ele geçirmeye çalıştığına inanmak mı? Boş bir telaş herhalde. Ama nedense şu pardösülülerden bir sürüsü çevresini sarmaya başlamıştı. Önceleri evini önündeki kahvede, gazetelerin arkasına saklanmışlarken yakalıyordu bunları. Arka kapıyı kullanıp rahatça sığılıyordu. Sonradan apartmanın içinde göz göze gelmeye başladı. Merdivenlerde, çöpü dökerken v.b. "Kim bunlar?" diye sordu yaşlı kapıcısına. Yeni kiracılar olduklarını öğrendi. Zaten posta kutularındaki tüm isimler de değişmişti:

D. 1 Bay Z.

D. 2 Bay K.

D. 3 Bay B. (Bu oydu, değişmeyen tek isim.)

D. 4 Bayan M.

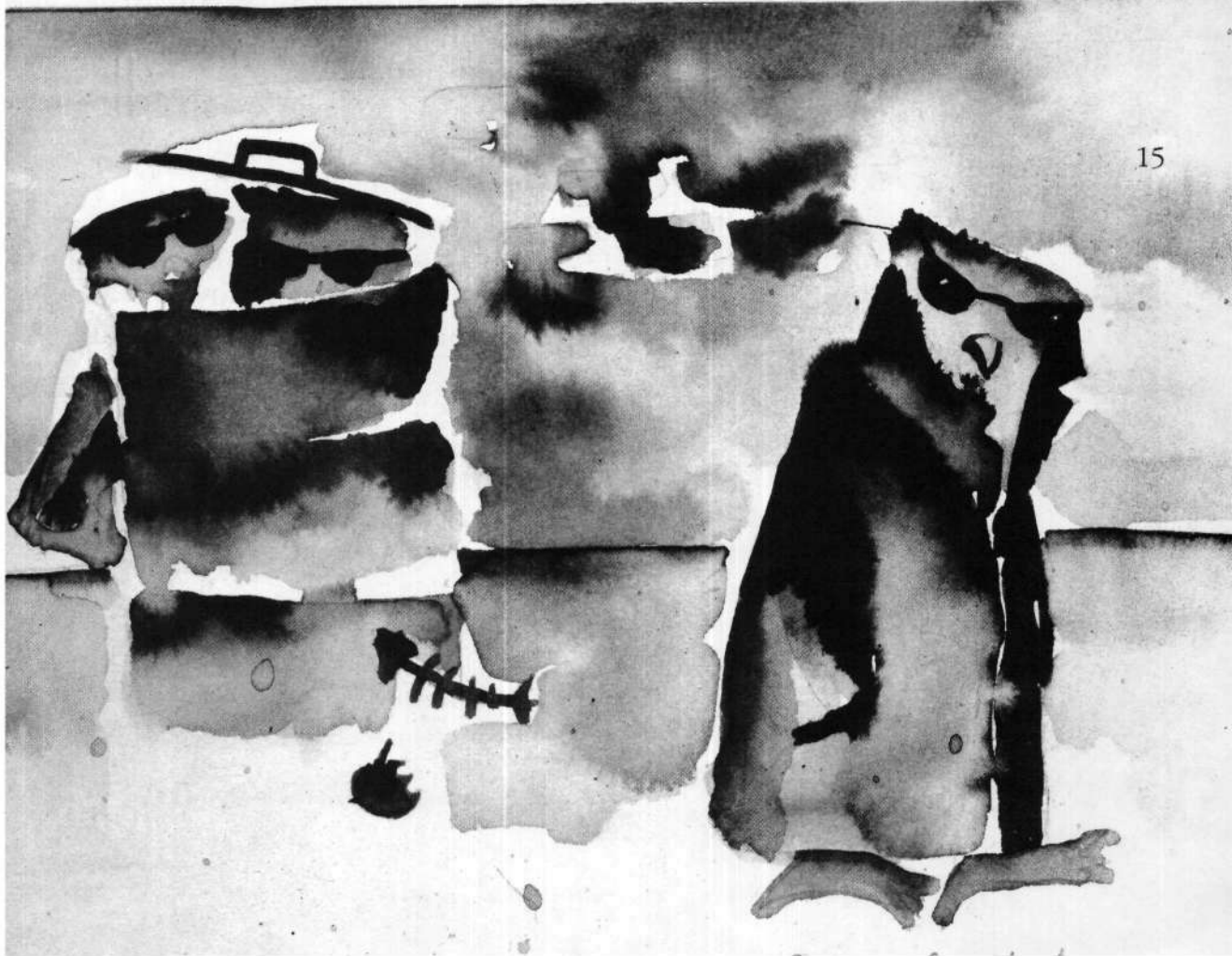
D. 5 Bay T.

Tuhaf soyadlar, tuhaf komşular. Eskiden Kınık'ların, Sepetçioğlu'larının ve onlar gibi kendi çapında ailelerin, kişilerin oturduğu bir apartmandaydı Casus Baykuş'un evi. Şimdi bir çinli, hepsi pardösülü tipler yaşıyordu. Sadece beş numaradaki Bay T.'nin ailesi vardı. Eşi, iki çocuğu ve kedileri. Onlara bile aile demek zordu, çünkü hepsi uzun siyah pardösülerden giymiş, takma bıyıklardan takmışlardı. (Kedi dahil.) Apartmanın tek bayan sakini M. ise apayrı bir hikaye. Onun pardösüsü miniydi. Uzun sarı saçları dökülüyordu omuzlarına. Ve nasıl demeli, Bay Baykuş'a oldukça sıcak davranıyordu. Fazla yakın!

Apartmanın casuslarla dolup taşıdığını anlamakta fazla zorlanmadı Casus Baykuş. Kısa zamanda da ne yaptıklarını fark etti. Evinin her köşesini dinleme aygıtları, video kameralarla donatmışlardı. Onunla

yalnız kalmaya çalışır gibi de bir halleri vardı. Neyse ki Casus Baykuş'un kendini korumasına gerek kalmıyordu. Hiçbiri Casus Baykuş'la bir diğeri yalnız bırakmıyordu. Bizimki de hemen sıvışıyordu. Zaten taşındı. Uzun yıllarını verdiği casusluk hayatında ilk kez taşınması gerekmişti. Bu kez gerçekten tehlikedeydi galiba. Neler oluyordu?

Kendisini izlemeye çalışan casusları atlatıp gizli merkezlerine vardığı bir sabah, masasının üzerinde müdürün onunla görüşmek istediğini bildiren notu buldu. Hemen, güvenlik kontrollerinden sonra, baş ofise girdi. Kuşkularında haksız değildi galiba. Karşısında müdür, baş müdür ve en baş müdür

duruyordu. Üçünün de gözleri onun üzerindeydi. Baş müdür başladı konuşmaya.

"Buradayız," dedi. "Çünkü sana bizim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedik. Senin sayende çok işler başardık."

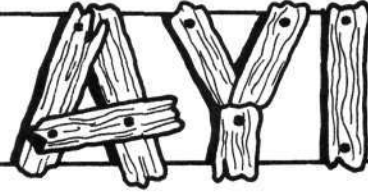
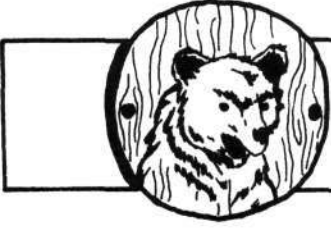
"Sen olmasaydın "Tilki Operasyonu" nda ne yapardık bilmem," diye ekliyor müdür.

"Kendine dikkat et. Lütfen bizi terk etme," diye gülümsüyor en baş müdür.

Sonra ona maaşındaki artıştan, her türlü ikramiyeden ve Casus Baykuş'u alt üst eden yaşam sigortasından bahsediyorlar. Çıkmadan önce elini sıkıca sıkıyorlar.

Kapıyı arkasından çektiğinde Casus Baykuş'un üzerine bir ağırlık çöküyor. Omuzları düşüyor. Artık hayatının tehlikeli olduğundan emin. Şu anki işi o gizli dosyalardan olmalı. En tehlikelilerinden. O kadar tehlikeli ki, korkmasın, kaçmasın diye üzerinde çalışmakta olana söylenmiyor. Hatta ona ikramiyeler veriliyor. Onun dışında herkesin (müdürlerin, gözlerinin içine bakan sekreterin, iş arkadaşlarının ve tabii ki rakip casusların) haberi var. Sadece onun yok. Yere baka baka yürüyor. Üzerindeki bakışları fark etmemiş gibi yapıyor. Belki de fark etmiyor.

Teşkilattan çıktığında, birden dikleştiriyor sırtını. Kafasını kaldırıyor. O iyi bir casus değil mi? Neden korksun? Kimse bir şey yapamaz ona. Evet, gerçekten kimse ulaşamıyor. Kovalamaca oyunu devam ediyor.

James Oliver Curwood

Özet: Miki, avcı Le Beau'nun tuzağa yerleştirdiği yemlerden birini yemeğe karar vermişti. Yemin zehirli olduğunu son anda fark etmiş ve ölmekten kurtulmuştu. Artık Le Beau'nun zehirli yemlerini asla yemeyecekti.

Avcı onun kurtulduğunu anlayınca çok kızmıştı. Miki'nin saklandığı yere gelerek büyük bir ateş yakmış ve tüfeğini doğrultarak Miki'nin dumandan etkilenecek dışarı çıkmasını beklemişti. Miki ölüm koşusuna başladığında avcı da arkasından ateş etmişti. Mücadeleyi bir kez daha Miki kazanmıştı. Avcı daha sonraları da peşine düşmüş ama başaramamıştı. Miki artık tuzaklardan canlı avları aşırıyordu. Sığınacak başka bir yer bulmuştu.

Avcı Le Beau tuzaklarının sayısını artırmıştı. Fakat Miki her seferinde kurtulmuştu.

Bir gün tuzaklardan birinde bir yaban kedisi bulmuştu. İçini kemiren yalnızlık duygusuyla dost olmaya çalışmıştı. Ama kedi buna izin vermemişti.

17

SİĞINAĞINA GİTMEDİ, fakat gecenin seslerini dinleyerek ve yıldızların görünmesini seyrederek açık havada oturdu. Ay erken doğuyordu. Ormanın üstünden kocaman kızıl bir tepsi gibi yükseldi. Köpekçik ona doğru acıklı bir uluma savurdu. Az sonra, yanmış geniş bir arazide yolunu kaybetti. Burada hava öylesine aydınlıktı ki sanki gündüz ortasındaymış gibi gölgesi peşinden geliyordu. İşte gene orada birdenbire gecenin rüzgârı, çoktandır kaç kere işitmiş olduğu bir titreşimi ona kadar getirdi.

Oldukça uzaktan geliyordu, önce bir mırıltıyı havada yankılanan garip sesleri andırıyordu. Kurtların yabancı olmadığı bağrışmalar onu küçük yaşından beri, dişi kurt Mahigun'un, omzuna haince dişlerini geçirdiğinden beri ürkütmüştü. Bu sesin perde perde inip çıkması pek de hoşuna gitmiyordu.

Fakat derince ürpermekten kendini alamadı: Bu gece kanının çağrısı her korkuyu ve her kini yenmiş olmalıydı.

Orada bir topluluk vardı; orada vahşi kardeşleri ikişer ikişer, üçer, üçer, arkadaşça koşuşuyorlardı. Bütün vücudu titredi. Ondan sonraki saatlerde, artık havada çağrışlar duymadı. Sürü batıya dönmüştü, öyle uzağa gitmişti ki sesler bir bir sönüyordu. Ay ışığı altında doğru, melez Pierrot'nun kulübesi yakınından geçti.

Pierrot'nun kulübesinde Fort - Dieu'ye gitmekte olan bir Beyaz vardı. Pierrot'nun haç işareti yaptığını gördü ve mırıldandığını işitti, sonra Pierrot şunları açıkladı:

"Bu çılgın sürü, efendim. Bunlar Keskuao (kızgın çılgınlar) Yeni ayın başından itibaren böyle olurlar. Şeytanın ruhu onların içine girmiştir."

Bu çılgınlıklarını daha iyi dinleyebilmek için kapıyı yarı açtı. Kapadığı zaman gözlerinde garip bir korku vardı. Titreyerek:

"Zaman zaman kış ortasında kurtlar böyle olurlar. İşte üç gün önce yirmiydiler, zira onları gözlerimle gördüm, kardaki izlerini saydım. O günden beri çoğu, sürünün kalanı tarafından parçalandı. Kurtların kış ortasında, onları kudurtan sıcakta kokmuş leş de olmadığı halde niçin çıldırdıklarını bana söyleyebilir misiniz? Hayır, değil mi? O halde ben size söyleyeyim. Bunlar gulyabaniler, onların bedenlerinde şeytanların ruhu dolaşıyor ve çatlatıncaya kadar hayvanı kışkırtıyorlar. Çünkü, çok karlı zamanlarda çıldıran kurtlar daima ölüyorlar. Daha garip olan şey işte bu: Ölüyorlar!"

O zaman Pierrot'nun kulübesini geçtikten sonra doğuya dönen çılgın kurt sürüsü büyük bataklıklar bölgesine girdi. Ay ışığında koşanların sayısı on dördtü.

Le Beau'nun ülkesinde yukardan aşağı inen yırtıcı hayvanların gözlerini kan bürümüştü. Zayıflıktan kemikleri meydana çıkmış olan gövdeleri yaralarla delik deşikti ve bazılarının ağızlarından köpükler saçılıyordu. Ava çıkmış olan kurtlar gibi koşmuyorlardı. Bu korkunç, uğursuz bir sürüydü. Bağırması bir av peşinde koşan kurtarın boğaz dolusu çağırışı değil, fakat karmakarışık delice bir ulumaydı.

Pierrot onların uzaklaşan seslerini artık duymaz olmuştu ki o

anda boz renkli iskeletlerden biri yanındakinin omuzuna sürtündü, beriki bir engerek evikliği ile döndü ve huysuz bir kızak köpeği gibi dişlerini öbürünün etine derince sapladı. Eğer Pierrot bunu görmüş olsaydı saydıklarından altısının nasıl yok olduğunu anlardı.

İki hayvanın arasında amansız bir boğuşma başladı. Sürünün öbür on ikisi durdular. Bir boks ma­ını seyreden insanlar gibi korkun­ bir sessizlik i­inde ihtiyatlı bir uzaklıkta bir çember çevirdiler. Orada çenelerini sarkıtarak, atırdatarak ya da boğazlarındaki sabırsızlık hırıltısını i­eri tıkarak bekliyorlardı. Sonunda bekledikleri an geldi. Boğuşanlardan biri sırtüstü yuvarlandı. On iki seyirci tek bir hayvan gibi üzerine atıldılar; Pierrot'nun anlattığı gibi gövdesi parampar­a edilip yenildi. Kalan on ­ Le Beau'nun ülkesine daldılar.

Bir saat süren sessizlikten sonra Miki onların ulumalarını yeniden işitti. O ormandan gittik­e uzaklaşarak yanmış araziye ge­mişti, şimdi iki sarp sırtla kesilen ve büyük ırmakla çevrilen geniş bir ovada bulunuyordu. Burası daha az karanlıktı ve yalnızlığın ağırlığını ulu ağa­ların altındakinden daha az duyuyordu.

Bu ova boyunca kulağına kurtların sesleri geliyordu.

O kımıldamadı. Bekledi, silueti kayalık bir tümseğin üzerinde yıldıztı göğe düşüyordu. Bu yığıntının tepesi o kadar dardı ki başka bir hayvan gelip yanında dursaydı omuzları birbirine değerdi.

Onunla orman arasında ovayı yalayıp ge­en hızlı gölgeleri görmekte gecikmedi. Birdenbire hayvanlar durdular ve karın üzerindeki taze izini koklamak i­in toplandılar. Sonra onun yönüne doğru atıldılar. Bu sefer boğazlarından çıkan vahşi ığlıkta daha çılgınca bir şiddet vardı.

On saniyede tepeciğe ulaştılar. Onu dolaşıp ge­tiler. İ­lerinde yalnız biri, yaşlı bir boz kurt yamaca atıldı, doğru, öbürlerinin henüz görmediği ava saldıracaktı.

Miki onun geldiğini görünce hırladı. Bir kere daha büyük bir savaşın heyecanı i­ini sarmıştı, damarlarındaki kan ateşlendi ve bütün korkusu rzgrda bir duman gibi dağıldı. Yalnız Niua burada olsaydı, o nde dövüşürken, sadece arkadan korumak

için burada olsaydı! Ayaklarının üzerinde doğruldu ve saldıran hayvana doğru kafasını kaldırdı. İki çene birbirine çarptı, çılgın kurt can çekişme çırıntıları içinde ovaya yuvarlandı.

Fakat çoktan boz bir şekil onun yerini almıştı. O tam sırtın üzerine çıktığı anda Miki dişlerini boynuna sapladı. Kuzey köpeklerinin saldırışı bıçak gibi kesiciydi. Kurdun boynundan oluk gibi kan fışkırdı. O da birincinin arkasından yuvarlanıp gitti. O anda bütün sürü yetişti ve Miki'nin üzerine üşüştü. Köpek kendini bu gövdelerin meydana getirdiği çığla sarılı buldu.

Yalnız ikisi, üçü aynı anda saldırmış olsalardı, o da ilk iki düşmanı kadar çabuk ölmüş olurdu. Bu kütle halinde saldıranların çokluğu onu kurtardı. Düz arazide bir çürük kumaş gibi parça parça edilirdi; ama bir ufak masanın üzerinden daha geniş olmayan tepenin üzerinde birkaç saniye ezici sürünün arasında gömülü kaldı. Onu ısırmak için uzatılan dişler başka kurtları buldu. Kurtların kudurmuşçasına saldırışı bir kör dövüşüne döndü, ona karşı yapılan hücumlar bu yırtıcı hayvanların birbirini kırması halini aldı.

Sırtüstü düşmüştü; gövdelerin bastırması ile tutunan Miki dişlerini defalarca etlere batırıp çıkardı. Kasiğine saplanan bir çift çene onu can acısı ile sarstı. Bu dayanılmaz bir ısırılmaydı. Fakat tam zamanında başka bir çift çene onu tutan kurdu yakaladı ve öldürücü ısırma gevşedi. O anda Miki tepeciğin sarp yamacından aşağı, sürüden sağ kalanların yarısını da sürükleyerek yuvarlanmakta olduğunu hissetti.

Köpeğin beyninde uyanmış olan dövüşken şeytan, çok geçmeden yerini, ona yakın tehlikeler anında dişlerinden ve pençelerinden daha yararlı olan tilki kurnazlığına bıraktı. Düz toprağa dokunur dokunmaz ayağa kalktı ve yel gibi ırmağa doru koştu. Kurtların biri onun kaçışını anlayıncaya kadar elli metrelik bir ön almıştı. Sekiz kurda onu kovalamaktan başka bir iş kalmıyordu. On üç çılgın canavardan beşi tepenin dibinde ölü ya da can çekişir bir halde yatıyorlardı. İlk ikisini gebertmişti. Öbürleri kendi cinslerinin dişleri altında yere yıkılmışlardı.

Oradan sekiz yüz metre ötede ırmağın kıyıları dimdik yarlar

halinde iniyordu ve bu kıyıda, Miki bir gece sığınmış olduğu iri taş yığınları bulunduğunu biliyordu. Bu döküntü kütlesi arasına giden tüneli de unutmamıştı. Onun içinde kendini kolayca savunabilirdi. Bu uzun karmaşık yolun giriş yerinde geri döner ve düşmanlarını birbiri arkasına boğazlardı, çünkü onlar ancak teker teker saldırabilirlerdi.

Fakat peşine düşmüş olan ve Şimşek adı verilmesi gereken kocaman boz yaratığı hesaba katmamıştı. Zira o çılgın, sürünün en hızlı ve yırtıcı kurduydü. Öbürlerinin önünde uçuyordu. Miki koşacağı yolun ancak yarısını almıştı ki arkasında onun hırıldayan soluğunu işitti. Ne kadar büyük bir hızla koşarsa koşsun babası Hera bile bu bakımdan ona yetişemezdi. Şimşek ondan daha da ayağına çabuktu. Yara kadar olan yolun üçte ikisine vardığında, onun koskoca burnu Miki'nin yanına

erişmişti. Köpek umutsuz bir çaba ile biraz daha yol aldı. Her şeye rağmen uğursuz ve amansız gölge çok geçmeden onunla başa baş koşar duruma geldi.

Dağınık kaya yığınları yüz metre ilerde ve biraz sağda bulunuyordu. Fakat Miki yanını Şimşek'in çenesine sunmaksızın dosdoğru oraya koşamazdı ve şimdi bu sığınağa varsa bile, düşmanının ona bu dar yolun içine girip yüzünü dönme fırsatı vermeden üzerine atılacağını anlıyordu. Durmak ve dövüşmek ölüm demekti, zira öbür kurtların da gittikçe yaklaşmakta olduklarını işitiyordu.

On saniye daha koştu; ilerde ırmağın yarığı ağız açık onları bekliyordu.

Tam uçuşunun kıyısında Miki bir yarım dönüş yaptı ve Şimşek'e saldırdı. Ölümün yakın olduğunu hissediyor ve bu en son anda bütün kını yanında koşan hayvanın üzerinde birikiyordu. Çarpışma kıyıya iki metre kala onları devirdi. Sürü üzerlerine atıldığında Miki'nin çenesi Şimşek'in boynunda kenetlenmiş bulunuyordu.

Hepsi ileri fırladılar. Altlarındaki toprak çekildi ve boşluğa uçtular. Fakat Miki vahşice ısırmasını gevşetmedi. İki hayvan birkaç kere havada çevrildiler, sonra korkunç bir vuruşla yeri buldular, Şimşek altta kalmıştı. Ama sarsıntı öylesine şiddetli olmuştu ki Miki bu etten minderin üzerine düşmesine rağmen sersemlemiş, kendini kaybetmişti. Ayaklarının üzerine kalkması için bir dakika geçti. Şimşek kımıldamıyordu, ölmüştü. Biraz ötede, delice atılışları yüzünden uçuşunun kıyısından uçmuş olan diğer iki kurdun leşi yatıyordu.

Miki başını kaldırdı, yarın tepesini fark edebildi. Sırayla yerdeki üç gövdeyi kokladı. Sonra ağır ve aksayan bir yürüme ile yarın dibi boyunca gitti, iki iri kayanın arasında bir çatlak buldu. Oraya tırmandı, yattı ve yaralarını yalamaya koyuldu. Demek ki bu dünyada Le Beau'nun tuzak dizilerinden daha beter şeyler de vardı ve belki de insanlardan çok daha kötü yaratıklar bulunuyordu.

G ü l t e n
K a r l ı

Arkasını yola döndü. Eteklerini topladı. Usulca gül ağacının dibine çömeldi annem. Avucunda tuttuğu kibrit çöplerini yere dizmeye başladı. Usulca ben de çömeldim yanına. Kibrit çöplerinden ev yapıyordu annem. Özene bezene hiçbir ayrıntıyı unutmadan. Bitirdiği evin önüne son model bir araba yaptı. Bir de evin kapısına köpek bağladı.

"Oyun mu oynuyorsun anne?" diye sordum. Kızdı bana. "Büyükler oyun oynamaz," dedi.

"Ya ne yapıyorsun?"

"Dilek tutuyorum. Çünkü bu gece dilenen tüm dilekler kabul olunurmuş."

"Nerden biliyorsun?" diye sordum. Omuz silkti annem.

"Bilmem. Öyle söylüyorlar," dedi.

"Neden başka gece değil de bu gece kabul olunuyormuş?"

"Bugün beş Mayıs. Yazın başlangıcı. Söylentiye göre, Hızır ile İlyas kardeşmiş, ölümsüzlük suyundan içmişler. Her yılın beş Mayısı altı Mayıs'a bağlayan gecesi buluşup, doğaya can vermek üzere sözleşmişler. Anlayacağın bu gece Hızır ile İlyas kardeşin buluşacağı gece. Yani Hidrellez. Bu gece dilekler kabul edilecek. Yeryüzü bereketlenecek..."

Annemin anlattıkları çok hoşuma gitmişti. Ben de dilek tuttum. Gül ağacının dibine dileğimi çöplerle anlattım. Uğuru bozulmasın diye de kimseye söylemedim.

Uyumaya çalışıyordum. Uyuyamıyordum. Şüphelenmiştim Hızır ile İlyas kardeşlerden. Değil mi ama? Ya geldiklerinde hırsızlık yaparlarsa! Güzelim dünyamızda güzel olan ne varsa çalıp götürürlerse! Perdeyi araladım. Gökyüzüne baktım. İşte aydede oradaydı. Yıldızlar da. Sessiz bekliyorlardı. Durgundu gök. Hırsız falan yoktu. Ya şimdi gelirlerse!... Ellerinde birer çuval. Yıldızları, ay dedeyi toplayıp götürürlerse ne yapardım ben? O iki ihtiyarla nasıl başa çıkardım? Ya annemin gül ağacının dibine yaptığı evi, benim dilelerimi ayaklarıyla bozup kaçarlarsa! Yüreğim güm güm atmaya başladı. Yok canım, öyle kötü şeyler yaparlar mı onlar, annem dememiş miydi, 'Onların bastığı yerlere

bolluk bereket gelir,' diye. Belli olmaz ama. Ben yine de gözümü pencereden ayırmamalıyım. Hiç uyumamalıyım bu gece. Diyelim ki geldiler. Yıldızları, ay dedeyi toplayıp çuvallara doldurdular. Durur muyum ben, "Toplamayın yıldızları, götürmeyin ay dedeyi," derim. Bağırırım, korkuturum onları... "Ne yapacaksınız ki onları? İşinize yaramaz onlar. Koparıldıklarında çiçek gibi solarlar!" derim. "Satmak için topluyoruz. Yıldızları satıyoruz!" derlerse. Ben de o zaman bir kuş gibi göğşe süzülür, korkunç, dili dışarda kolları yanında bir korkuluk oluveririm o zaman. Korkarlar benden kaçarlarmı hemencecik... Keyiflendim...

Gece iyice ilerlemişti. Gözlerim kendiliğinden yumuluyordu. Uyumamam gerekiyordu. Kalktım elime yüzüme su serptim. Ohh, biraz olsun rahatlamıştım. Uykumu da kaçırmıştım. Pencerenin önüne dikildim. Henüz görünürlerde kimse yoktu. Üşüdüm. Yatağıma girdim. Yorganımı üzerime aldım. Oturduğum yerden dışarıya bakıyordum. Gözlerim kapanır gibi oldu. İyice açtım. Uyumamalıyım. Onları mutlaka görmeliydim...

Aaa! Sonunda geldiler... Bunlar annemin söylediği Hızır ile İlyas kardeşlerdi! İkisi de ihtiyardı. Boşlukta yürüyorlardı. Ama uçmuyorlardı. Gökyüzü ıslık ıslık olmuştu. Ay dede gülüyordu. Yıldızlar daha parlaktı. Büyülü bir kızılık sarmıştı her yanı. Her yanları...

İki ihtiyar, küçük adımlarla dolaşıyor, birbirlerine gülerek bir şeyler anlatıyor, parmaklarıyla uzakları gösteriyorlardı. Ak sakallı olanın üzerinde, çiçeklerden yapılmış pelerin vardı. Kırmızı pabuç giymişti. Bu Hızır olmalıydı. Annem böyle anlatmıştı. Öyleyse diğeri de İlyas'tı. İlyas Dede, çok uzun boyluydu. Elinde bastonu vardı. Üzerine giydiği deri gömleği öyle uzundu ki! Nasıl taşıyordu?

Hemen yanlarına koştum. Beni görünce sevindiler. İkisi de durmadan gülüyordu. Ak sakallı olan:

"Ooo, hoş geldin çocuk! Gecenin bu saatinde uyumuş olmalıydın!" dedi.

"Sizi bekledim dede," dedim.

"Geleceğimizi biliyor muydun?"

"Evet. Annem söylemişti... Neler yapacaksınız bu gece?"

"Ben," dedi Hızır, "baharın müjdecisiyim. Bitkilere can vereceğim. Darda olanlara yardım edeceğim. Bastığım yerlere baharın bereketi gelecek..."

© 1999 by SIBEL

SIBEL

"İlyas Dede sizin göreviniz ne?" diye sordum.

"Ben de suların ve hayvanların koruyucusuyum. Gezindiğim yerlerde hayvanların bereketi artar, çoğalırlar..." dedi.

"Bütün gece yorulmadan her yeri gezebilecek misiniz?" diye sordum. Gülümsediler...

İlyas Dede, "Acele etmeliyim. Bu gece çok yerler gezeceğim," dedi gitti. Ben, Hızır Dede'yle kaldım.

Hızır Dede bakmıyordu. Parmağı ile karşiki yamacı göstererek sordu.

"Çocuk," dedi "şu karşıda geçen yıl üç fidan vardı. Ne oldu onlara biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bir sabah kalktığımda üçü de yoktu. Biri kesmiş olacak. Ama kimin kestiğini görmedim..."

"Ptır ptır çiçek açtılar mı?" diye sordu Hızır Dede.

"Açmışlardı," dedim.

"Meyvelerinden yediniz mi? Yanaklarınız kızardı mı?"

"Yiyemedik. Yanaklarımız kızarmadı."

"Dallanıp budaklandılar mı? Salıncak kurup sallandınız mı?"

"Sallanamadık."

"Kuşlar yuva yaptı mı dallarına?"

"Yapamadılar."

Hızır Dede'nin kaşları çatıldı.

"Kim kıydı bu gencecik fidanlara!" dedi.

"Bilmiyorum dede," dedim usulca.

Hızır Dede, yeniden üç fidan dikti. Can suyu verdi üçüne de. Dallanıp budaklandılar. Ptır ptır çiçektendiler...

"Öyle kök salıp, öyle dallanıp budaklanın ki, kimse kesemesin sizi. Kimsenin gücü yetmesin size," dedi Hızır Dede. "Bundan böyle, meyvelerinizi çocuklara verin. Dallarınıza kuşlar kondurun. Kasabanın çalışanları gölgenizde dinlensin..." diye öğüt verdi ağaçlara. Ağaçlar, olur anlamında dallarını sevinçle salladılar. Yapraklarını kimıldattılar... Ben de çok sevinmiştim. Teşekkür ettim Hızır Dede'ye.

"Şimdi ne yapacaksın Hızır Dede?" diye sordum.

"Dursun Amca'yı tanıyor musun?" dedi Hızır Dede.

"Balıcı Dursun Amca'yı mı?"

"Evet. Balıcı Dursun'u."

"Tanımaz olur muyum, tanıyorum," dedim. "Dursun Amca insanları çok sever. Bir tane arı kovanı var. Her yıl bu kovanından elde ettiği balı,

komşularına dağıtır. Yalnızca komşularına değil, kasabadaki herkese. Bak dede, böyle avuçlarım kadar taslarla. Azıcık bal ama, ye ye bitmez. Kulalarımızdan, yanaklarımızdan ateş çıkar."

"Biliyorum," dedi Hızır Dede. Düş peşime. Dursun Amca'ya gideceğiz. Bereket götüreceğiz evine."

Hızır Dede'yle Dursun Amca'nın evine gittik. Hızır Dede, Dursun Amca'dan bir bardak su getirmesini istedi. Dursun Amca, su almaya içeri girdiğinde, Hızır Dede, gizlice balları bereketlendirdi. Dursun Amca'nın getirdiği suyu içti. Vedalaştık, çıktık.

"Ben artık gitmeliyim. Uğrayacağım bir sürü ev, bir sürü köy, bir sürü kasaba, bir sürü de kent var. Benden istediğin bir şey var mı çocuk?" diye sordu Hızır Dede.

"Benim de dileklerim var. Ama bilmem ki, gerçekleşir mi?" dedim.

Hızır Dede ile dilek tuttuğum gül ağacının yanına geldik. Baktı baktı. Daha iyi görebilmek için çömeldi.

"Bir sürü küçüklü büyüklü şekiller yapmışsın ama ne dilediğini bir türlü çıkaramadım," dedi.

"Bak Hızır Dede," dedim. "Şu büyük olan öndeki şekil sevgi. Yani insanların birbirlerini sevmelerini diliyorum. Sevginin yanındaki ikinci büyük şekil de, hoşgörü. Yani insanların hoşgörülü olmalarını diliyorum. Hoşgörünün yanındaki üçüncü büyük şekil de barışı anlatıyor. İnsanların barış içinde yaşamalarını diliyorum. En sondaki şu şekille de, arkadaşımın babasına iş bulunmasını diliyorum. Hepsi bu."

"Gerçekleşecek..." dedi kayboldu.

Uyandım. Sabah olmuştu. Çıkmadım yatağımdan. Güzel bir rüya mü gördüm? Yoksa gerçekten yaşadım mı diye düşünüyordum. Kapı vuruldu. Kapıyı annem açtı. Kafamı uzattım Dursun Amca. Kocaman bakır kazanla bal sunuyordu. Annem şaşırdı. Çok olduğunu, hepsini bize vermemesini, başkalarına da vermesini söyledi.

"Herkese, herkese kazanlarla dağıttım. Çok var çok. Güle güle yiyin!" dedi Dursun Amca. Gitti. Hemen yataktan doğruldum, perdeyi açtım. İlk yaz güneşi gülüyordu.

TATİL SÖZLEŞMESİ

Suhan Hatipoğlu

28

Ben ilkokul beşinci sınıf öğrencisiyim. Kimseye de ilkokul beşinci sınıfı tavsiye etmiyorum! Çünkü her sabah okul, öğleden sonra, akşama kadar ders, hafta sonları derslane... Neyse, yine de hepsinin zevkli yanları var. Çalışmalarımın sonunda kazandığım başarılar beni çok mutlu ediyor. Akşamları ödevlerimi bitirmiş olarak yatağıma girip, kitaplarımı okumaya başlayınca bütün yorgunluklarım geçiyor.

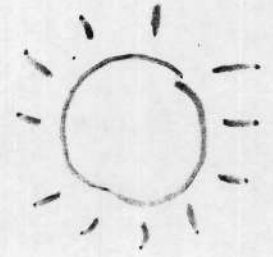
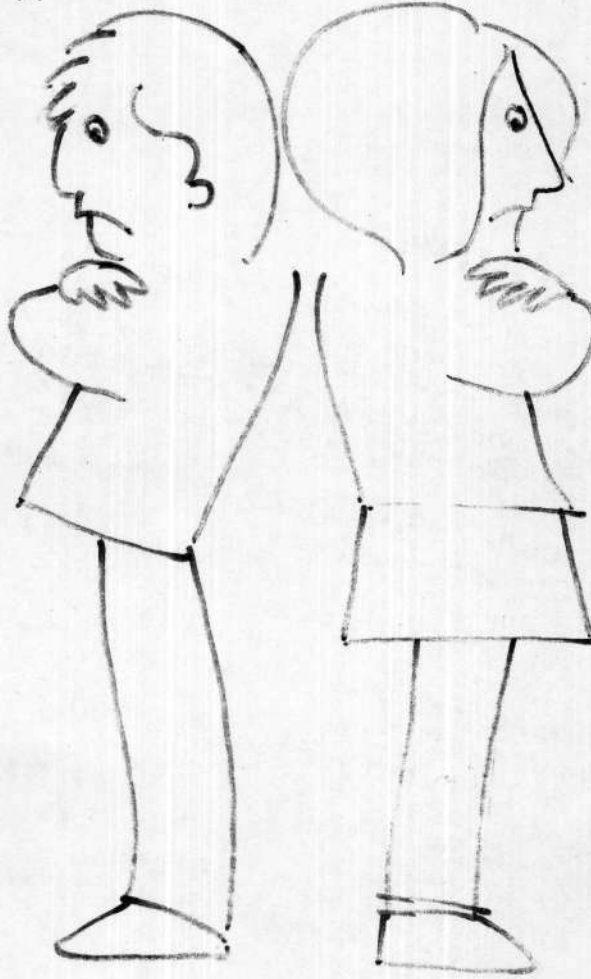
Ablam ise orta ikinci sınıf öğrencisi. Okuldan akşam üzeri geliyor. Hemen odasına kapanıp derslerini çalışıyor. Akşam yemek saatinde ailecek bir araya gelince, ablam ve ben o kadar çok konuşuyor muyuz ki, annem ve babam, sağır-dilsiz konuşması öğrenmeye karar verdiler... Biz buna çok sevindik... Hiç değilse onlar sessizce

sohbet ederken, biz de rahatça konuşup tartışabileceğiz...

Geçen gün, bir dönemi bitirip karnelerimizi aldık. Artık, bütün gün ablamla beraberiz. Annem sık sık, "Birbirinizi özlediğiniz belli oluyor," diyor... Evde bir gürültüdür gidiyormuş. Nedense, benim her söylediğime ablam karşı çıkıyor. Bahçede basketbol oynayalım istiyorum, hayır televizyon izleyelim,

diyor... Kelime bulma oyunu oynayalım, hayır satranç oynayalım, diyor... Tatilin dördüncü gününe geldik, daha anlaşılamadık. Annem de, "Artık bir şeye karar verin bu anlaşmazlık bitsin," uyarılarına başladı. Uyarılarının sonunda, annemin bu işe el koyup çözeceğini hissettik. En iyisi biz bir "Tatil sözleşmesi" hazırlayalım dedik ve odamıza kapandık.

Dilerseniz, bir de siz göz atın:

TATİL SÖZLEŞMESİ:

- 1- Birbirimizi anne ve babamıza şikayet etmek yok.
Ne olursa aramızda kalacak.
- 2- Sabah herkes kendi odasını toplayacak, sonra birlikte salonu toplayacağız ve evi dağıtmayacağız
- 3- Sofra kurmak, bulaşık makinasını boşaltmak bize ait.
- 4- Miskin olunmayacak, yüz asılmayacak
- 5 Off! denmeyecek.
- 6- Hangi oyunu oynayacağımıza kavga etmeden, birlikte karar verip oynayacağız.
- 7 Her gün (hava uygunsa) bahçede basketbol oynayacağız. (Miskinlik yapacağım diye oynamamazlık yok!)
- 8- Yalın (ben yani) salonda, koridorda top oynamayacak
- 9- Özüm (ablam) ben test çözerken, sıkıldığım zaman yanımda oturacak.
- 10- Ödevler düzenli yapılacak
- 11-Annem arada bir bizi sinemaya, gezmeye ve adaya götürecekt.
12. Annemizi üzersek, özür dilenecek.
- 13- Televizyon izlerken, annemizin istediği gibi sesini çok açmayacağız ve yakından izlemeyeceğiz.

İmzalar:
Özüm

Yalın

Anne

Ablam ve ben imzalarımızı attıktan sonra anneme gidiyorduk ki, annem, "Sizi merak ettim, ev ne kadar sessiz, bir şey mi oldu?" diye yanımıza geldi. Biz de "Tatil sözleşmesi hazırladık, hakem olarak imzalar mısın?" diye kağıtları uzattık, annem okuyunca, çok memnun oldu.

"Böyle bir sözleşmeye, sevinerek imza atarım," dedi. Bir taraftan da "Kavga etmeden bu maddelerde nasıl anlaştınız?" diye hayretle bize bakıyordu.

O günden sonra evimiz sessizleşti. Ama ben top oynayamamaktan dolayı çok sıkılıyordum. Arada bir ayağıma topu alsam, ablam karşıma "sözleşme" diye dikiliyordu. Ben ona, annem ikimize, derken evde sık sık "sözleşme" hatırlatılmaya başlanmıştı.

Bir gün ders çalışırken, mutfaktan tabak bardak sesleri duyduk. Koştuk, annem bulaşık makinasını boşaltıyor. "Anne, çocuk gibisin, o bizim görevimiz," diyerek onu mutfaktan uzaklaştırdık. Annem de, "çocuklar da büyük gibi" diye söylenerek gitti.

Tatilin sonlarına doğru ablam ve ben, sözleşmenin şartlarını fazla ağır hazırladığımıza karar verdik. Bir - iki madde çıkarıp, bir - iki madde eklemek istediysen de, hakem olarak annem razı gelmedi. Altına imza atmıştık ya, dönüş yoktu.

Okullar açıldığı günün akşamı, odamdan ayağımda topla çıktım, koridoru topu sektirerek geçtim, salonun kapısına geldim, ablam karşıma dikildi: "Sözleşme!"

Ben de rahat bir nefes alarak, "Tatil bitti, sözleşme de bitti," dedim. Ablam da buna çok memnun oldu. Annem ise, neden daha dikkatli davranıp, bu sözleşmeyi yıllık hazırlamadığına üzüldü... Bir taraftan da, yaz tatili sözleşmesini daha dikkatli yapacağını söylüyordu... Eh, ablamla ben de aynı fikirdeydik. Altına imza atacağımız her şeyde daha dikkatli olacaktık. Yoksa, evimizin sınırları içindeki özgürlüklerimizi kendi ellerimizle kaybediyorduk...

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Roald Dahl * Çevirenler * Lale Akalın, Cüneyt Akalın * Res. Quentin Blake * Yapı Kredi Yayınları * 1. Basım: Ekim 1994 * 207 Sayfa * 19.5x10.5cm * 1. hamur kağıt, karton kapak *

Roald Dahl, 1916 yılında Norveçli ana-babadan İngiltere'nin Galler Bölgesinde dünyaya geldi. İngiltere'de öğrenimini tamamladıktan sonra Afrika'da, Shell Petrol Şirketinde işe girdi. Yazarlığa başlaması, kendi ifadesiyle, İkinci Dünya Savaşı sırasında İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetlerinde savaş pilotuyken "başına aldığı büyük bir darbe sonucu" oldu. **Roald Dahl** en başarılı ve en tanınmış çocuk yazarlarından biridir. Dünyanın dört bucağındaki çocuklar tarafından okunan kitapları arasında dilimize de çevrilmiş olanlar; *Çarli'nin Çikolata Fabrikası*, *Çarli'nin Büyük Cam Asansörü*, *Yaman Tilki* ve *James ve Dev Şeftalidir*. **Roald Dahl**, 1990 yılı Kasım

Matilda, kara gözlü, küçücük, çok ama çok zeki bir kız. Michael adında bir ağabeyi var. Çocuklarına ilgi göstermeyen ve onu bir kabuk gibi gören (kabuk bir süre tutmanız gereken ve günü gelince koparıp attığınız bir şeydir) bir anne-babanın kızı. 'Kolay Yemek Pişirme Kitabı'ndan başka kitap olmayan, televizyonun egemen olduğu bir evde yaşıyor. Babası ona kitap almayı reddettikten sonra, köyün kütüphanesine gittiğinde yalnızca dört yaşında ve çok hızlı okuyabiliyor.

Annesiyle babasının ona sürekli olarak cahil ve aptal diyerek hakaret etmeleri çok ağına gidiyor. Sonunda o kadar çok öfke birikiyor ki içinde, annesiyle babasının her kötü davranışına şu ya da bu şekilde karşılık vermeye karar veriyor. Böylece babası şapkasını kafasından çıkarabilmek için saçlarının bir bölümünü feda ederek çok komik bir görüntüye bürünüyor, evi hayaletler basıyor ve babasının saçları platin rengine boyanıyor.

Köyün ilkokuluna başladığında beş buçuk yaşında. Bu aynı zamanda okulun başöğretmeni, patronu ve başkomutanı Bayan Trunchbull'la karşılaştığı yaş. Bayan Trunchbull, onu tanıyan herkesi korkudan titreten, dev bir terör makinası, korkunç despot bir canavar.

Öğretmeni Bayan Honey çok tatlı ve yumuşak bir öğretmen. Daha ilk günden Matilda'nın diğer çocuklardan farklı olduğunu anlıyor. İlerde onun doğaüstü güçlere sahip olduğunu da öğreniyor.

Roald Dahl, kendine özgü esprili anlatımıyla çarpıcı bir küçük kahraman yaratmış. Matilda'da zekâsını dışa vuran herhangi bir belirti bulamazsınız ve asla gösteriş yapmaz. Çok akli başında, sakın bir küçük kız dersiniz kendi kendinize. Ve herhangi bir nedenle bir edebiyat ya da matematik tartışması açmadıysanız eğer, onun beyin gücünün çapı hakkında bir fikir edinemezsiniz.

Çevirinin dili genellikle yalın. İfadeler anlaşılabilir. Çizerin yarattığı tiplerle de bütünleşince güzel bir kitap çıkmış ortaya. Aslında kitabın ana teması çok çarpıcı değil. Kitabı okunabilir yapan yazarın akıcı, eğlenceli anlatımı.

Bence bu kitabı hemen okuyun. Eğer bulamazsanız, Kırmızıfare'nizden isteyin. Hepinize iyi okumalar.

MAVİBULUT YAYINLARI

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim* *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim* *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli)* *Waddell - Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Balık (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Köpek (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Kuş (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Annem ve Ben* *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben* *Leylâ Sakpınar*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü* *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım* *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı* *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım* *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde* *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri* *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı* *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor* *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik* *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü* *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev* *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri* *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler* *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens* *A. Exupery*

Uçurtmam Bulut Şimdi* *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco* *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Resim: Sevgi Kitabı'ndan. Öykü: Nuran Turan, Resimler: Atilla Akdeniz

Televizyonu seviyorum!

Dünyayı evimin içine getiriyor. Başka ülkelerdeki çocukların benimkinden çok farklı olan yaşantılarını izliyorum. Kimi mutlu, kimi mutsuz; kimi varlıklı, kimi yoksul ve aç. Kiminin ülkesinde ise savaş var. Bu yüzden arasıra içim kararıyor, kafam karışıyor. Öyle zamanlarda **Kırmızıfare**'mi okuyorum. **Kırmızıfare** beni düşündürüyor, dünyayı anlamamı kolaylaştırıyor. Edebiyatın, her dünyaya açılan o geniş penceresinden baktığımı hissediyorum.

İyi ki **Kırmızıfare**'ye aboneyim.